

„Aa, jo,“ lo hun. „Men jeg har jo sagt Dem, at jeg er bleven Filosof. Dersom jeg derfor skulde udtrykke mig lidt mindre klart, maa De have mig undskyldt; det er paa Grund af lutter Dybsind! . . . Jeg vil da sige — —“

Hun standsede, lagde Kinden ned paa sit hvide Parasolskaft og saa' et Øjeblik med et eftertænksomt Smil op i Luften.

„Ja, saadan!“ sagde hun saa og fortsatte sin Gang. „Jeg vil altsaa sige . . . Nervesympati imellem to Mennesker, dermed mener man, at alt, hvad disse to Personer ser, oplever, hører, læser o. s. v., gør et ensartet Indtryk paa dem bægge. Synet af et saadant Landskab f. Eks. eller Nydelsen af et Musikstykke maa hensætte dem i samme Stemning, maa ikke virke oplivende paa den ene og gøre den anden melankolsk. Udtrykker jeg mig ikke klart? Alle Livets mangfoldige Begivenheder, lige fra de ubetydeligste som f. Eks. et Uheld med en Tallerken, der gaar itu, indtil de store skæbnesvangre — sørgelige eller glædelige — Tilskikkelser, maa indvirke ens paa bæggens Følelser, bringe deres Nerver i samme Art og Grad af Bevægelse. — Se, det var nu det! Altsaa videre! . . . Betingelsen for, at der mellem to Mennesker kan opstaa, hvad de Gamle kaldte „Hjærternes